

UCHWAŁA Z DNIA 23 WRZEŚNIA 2002 R.

SN0 31/02

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Kozielowicz (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Barbara Wagner, Wiesław Maciak.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w związku z zażaleniem obrońcy od uchwały Sądu Apelacyjnego z dnia 7 czerwca 2002 r., sygn. akt (...) w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sądowej

u c h w a l i ł :

utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny działający jako sąd dyscyplinarny uchwałą z dnia 7 czerwca 2002 r., sygn. akt (...):

1) zezwolił na pociągnięcie sędziego Sądu Rejonowego do odpowiedzialności karnej sądowej w zakresie zarzutów, że:

a) jako sędzia Sądu Rejonowego w związku z pełnieniem funkcji publicznej przyjął od Zdzisława A. korzyść majątkową w kwocie 5 000 marek niemieckich, równowartości około 10 000 zł, w zamian za wydanie w dniu 25 stycznia 1995 r. pozytywnej opinii w postępowaniu ułaskawieniowym, prowadzonym w związku ze skazaniem w sprawie karnej sygn. akt (...), tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.;

b) na przełomie 1996/1997 r. w A. jako sędzia Sądu Rejonowego w związku z pełnieniem tej funkcji żądał korzyści majątkowej w kwocie 2 500 marek niemieckich, równowartości około 5 000 zł od Krzysztofa S. za pośrednictwem Arkadiusza M., w zamian za wydanie wyroku z orzeczeniem wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sprawie karnej sygn. akt (...), tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k.;

2) zawiesił sędziego Sądu Rejonowego w czynnościach służbowych;

3) obniżył na czas trwania zawieszenia wynagrodzenie sędziego o 50%.

W zażaleniu złożonym od tej uchwały obrońca sędziego Sądu Rejonowego wniósł o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Podniósł w zażaleniu, że Sąd Apelacyjny błędnie przyjął, iż niestawiennictwo sędziego Sądu Rejonowego na posiedzeniu w dnia 7 czerwca 2002 r. było nieusprawiedliwione, gdyż złożone zaświadczenia lekarskie stanowiące załącznik do pisma z dnia 6 czerwca 2002 r. usprawiedliwiają jego niestawiennictwo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 § 2 u.s.p. sądy dyscyplinarne są właściwe do orzekania w kwestii wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sądowej. W postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sądowej stosuje się, z wyjątkiem odrębnych unormowań zawartych w art. 80 u.s.p., przepisy o postępowaniu dyscyplinarnym. Oznacza to, że w takim postępowaniu mają zastosowanie przepisy procesowe z rozdziału o odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, w tym i art. 128 u.s.p., który stanowi, że w sprawach nieuregulowanych w tym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Przypomnieć zatem należy, że w wykonaniu delegacji ustawowej z art. 117 § 4 k.p.k. wydano rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1998 r. w

sprawie warunków i trybu usprawiedliwienia niestawiennictwa oskarżonych, świadków i innych uczestników procesu karnego z powodu choroby (Dz. U. Nr 111, poz. 706). Przepisy tego rozporządzenia mają zastosowanie także w postępowaniu w przedmiocie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sądowej. Oczywistą jest rzeczą, że zaświadczenia lekarskie złożone do akt postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym nie spełniały wymogów określonych w powołanym rozporządzeniu. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny miał pełne prawo przyjąć, iż niestawiennictwo sędziego Sądu Rejonowego jest nieusprawiedliwione. Zgodnie zaś z art. 115 § 3 u.s.p. nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy (por. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski: Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Warszawa 2002 r., s. 358). Nadto Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazał też, że sędzia Sądu Rejonowego prawidłowo zawiadomiony o terminach posiedzenia w dniach 24 maja 2002 r. i 7 czerwca 2002 r. nie złożył wniosku o odroczenie posiedzenia celem umożliwienia mu złożenia wyjaśnień.

Powyższe nie pozwala na podzielenie wyводу z zażalenia, że Sąd Apelacyjny rozpoznając w dniu 7 czerwca 2002 r. sprawę w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sądowej naruszył prawo do obrony sędziego Sądu Rejonowego w tym postępowaniu.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł jak w uchwale.